

zött. De ha ez az ellenzéki pártok merev magatartása miatt nem sikerülne is, semmi ok nem volna arra, hogy a helyzetet pesszimisztikusan ítéljük meg. Komoly aggodalmakat csak az támaszthatna, ha a király és a többség közötti ellentét veszélye fenyegetne. Ez mindenesetre kiszámíthatatlan következményekkel járna és hosszú és kínos válságnak lehetne alapja. Amde erre az aggodalomra semmi ok sincsen.

A parlament többsége képviseli a nemzeti akaratot s ha ez harmóniában működik a törvényhozás másik faktorával, a koronával, akkor megvan az a szilárd bázis, amelynek alapján a legnehezebb szituációkat is szerencsésen meg lehet oldani, amelyen a törvényhozás tevékenységének normális menete helyreállítható.

A munkapárt eddig soha sem kereste a harcot, s igyekezett békésen megegyezni az ellenzéki pártokkal. Ez a törekvése most is a legnagyobb mértékben megvan. De ha ezt a törekvést nem is koronázná siker, nagyon tulzott, sőt téves felfogás volna alkotmány- vagy parlamenti válságról beszélni. A többség erejének tudatában, a koronával egyetértve, meg fogja találni a kivezető utat.

Milyen párt politikusa Kelemen?

Szegeden történt meg az a politikai érdekesség, hogy a szegedi függetlenségi és negyvennyolcas Kossuth-párt bizalmatlansági álláspontra helyezkedett saját pártjával szemben. Nem történt kevesebb, mint hogy a Kossuth-párt tagjai teljesen a Justh-párt politikai hitvallása szerint szavaztak. A pártvezér, Kelemen Béla dr nyíltan és határozottan a Kossuth-párt programjával lépett föl a választásokon, pártja sohasem kívánta tőle, hogy más párt eszméit szolgálja. És mégis? Miért cserélt sisakot Kelemen Béla. Ez érthetetlen. Annyi azonban bizonyos és nem is kell külön fejtegetni, hogy a párt bizalmatlansága Kelemen Béla

személyére is kiterjed. Politikát csak nyíltan és őszintén, fölöngedett sisakrosztélyllyal lehet csinálni. Ezt különben majd idővel Kelemen Béla dr is meg fogja tudni.

Védeni kell a szegedi paprikát.

— A kamara határozata. —

(Saját tudósítónktól.) A szegedi kereskedelmi és iparkamara pénteken teljes ülést tartott, amelyen szenzációs esemény történt. Pálffy Dániel a szegedi paprika védelme érdekében indítványt nyújtott be, amelyben megdöbbenő valóságában leplezte a paprikahamisítók üzemeit. A szegedi paprika az ország egyik legértékesebb kiviteli cikke, az utóbbi időben azonban veszedelmes mértékben keverik a silány spanyol paprikával. Amikor a paprikahamisítók üzeme nyilvánosságra jutott és bejárta az egész ország sajtóját, a tanács elhatározta, hogy szigorú büntetéssel sújtja a szegedi paprika világhírét megrontó üzérkedőket.

Ennek a határozatnak azonban nincs értéke, mert nem ellenőrzik, hogy a piacra kerülő, szegedi vignettával ellátott paprikában van-e spanyol paprika? Ezért indítványozta Pálffy Dániel, hogy szakszövetség ügyeljen a szegedi paprika minőségére.

A Délmagyarország munkatársa fölkereste Pálffy Dánielt, aki a következőkben ismertette a paprikavédelem érdekében föltétlenül üdvös indítványát.

— Az országban két ismert paprikatermelő vidék van: Szeged és Fajsz. A leghíresebb Szeged. Ebben a városban négyezer család él paprikatermelésből és száznegyven kereskedő foglalkozik a forgalombahozatásával. Világhírű volt a szegedi paprika, mert csodálatos íze és zamata van. Szeged volt mindig a magyar paprikakereskedelem központja. Az utóbbi években azonban megváltozott a helyzet. Csökkent a szegedi paprika értéke, mert hamisítják. Spanyol paprikával keverik. A spanyol paprikának elég kellemes a szaga, azonban akár azt, akár fűrészpórt hintsenek az ételbe. Semmi íze és zamata nincs.

— Amikor lelepleztük ezt a csunya üzérkedést, a tanács valami határozatot hozott, hogy szigorúan bünteti azokat, akik a szegedi paprikába spanyol paprikát kevernek. Erre a határozatra nagy szükség volt, hogy megnyugtassuk a közönséget. A tanácsi intézkedésnek azonban a legcsekélyebb eredménye sincs. Csak úgy hamisítják a paprikát, mint azelőtt, vagy talán még nagyobb mértékben. Ennek pedig abban van az eredete, hogy nem ellenőrzik, illetőleg nem ellenőrizhetik a piacra kerülő paprikát.

— A tanács a városi vegyész bizta meg a főügyelettel. A vegyész az illatról megérzheti a spanyol paprikát, vegyileg azonban képtelen megállapítani, hogy a szegedi paprikában van-e spanyol paprika? Az egészségre nem ártalmas ugyan, de, mondom, teljesen értéktelen.

— Nincs megfelelő ellenőrzés, a paprikát tehát hamisítják. Ennek pedig az a következménye, hogy a paprikakereskedelem Szegedről Budapestre terelődik. A vidék már nem tőri magát a szegedi paprika után, napról-napra csökken a forgalmunk. A vidéki kereskedők jórésze már Budapestről szállítja a paprikát, mert úgy vélekednek, hogy ha már spanyol paprikát kapnak, inkább első kézből veszik. Hogy ötven százalékkal olcsóbb. A spanyol paprikakereskedőknek lelakata van Budapesten és szerte az országban onnan szállítják a paprikát. Rendszerint száz, ötven és huszonöt kilós csomagokban.

— Rőszkén és Szentmihályteleken majd minden gazda paprikatermelő és Rőszkére és Szentmihálytelekre vaggonszámra érkezik a spanyol paprika. Keverik szegedi paprikával és aztán be hozzák a piacra és szállítják külföldre, mint izletes és zamatos szegedi paprikát. Nem is hinné az ember, hogy az a takaros tanyai menvecske, aki a paprikapiacra árul, ilyen raffineriára képes. Igen sok szegedi paprikatermelő közvetlen összeköttetésben áll spanyolországi paprikakereskedőkkel.

— A közönség bizalommal közeledik a piacon levő paprikaárusokhoz. Szentül meg van övözödve, hogy valódi szegedi paprika jut majd az ételbe. Pedig abban épen úgy dök árulnak. Mert a kereskedők is ezektől a van spanyol paprika, mint amit a kereskedő „termelőktől” szerzik be a paprikát. A száznegyven kereskedő közül azonban alig van husz, aki fölismerné a spanyol paprikát.

— Hogy gátat vessünk már ennek a ve-

végighallgatja, aztán vigyáz reá, amíg gyakorol. Jaj, olyan édes mamuska. Csak ne sirna annyit!

— Sir?

— Sokszor, sokat. S kértem tőle: mamuska mért sirsz? S ekkor magához ölel és azt mondja: csacsi, minden mamának sirni kell, hogy a gyermekei ne sirjanak és apuska ne legyen szomorú. Azután megesket, hogy apuska előtt sohasem szabad elárulni, hogy ő sirt, mert az úgy van berendezve a szülőknél, hogy apuskának mindent szabad tudni, csak azt nem, hogy anyuska sir. S amikor a legjavában hullanak a könnyei s odakint csöngötnék és apuska jön, egy-kettőre megtörli a szemét, megcsókol bennünket, még int, hogy el ne áruljuk s olyan vidáman megy apuska elé, mintha sohasem lett volna szomorú.

A kis hegedűs: Igazad van, neki hegedűlök. Neki lélegzem, neki álmodom, neki sóhajtok és neki ujjongok. Igazad van, ő az enyém, én az övé vagyok. Hogy kellek-e neki? Az nekem mindegy, sohasem kérdeztem, sohasem mondta. A mindenem lett és megmaradt szentnek, mint a Madonna. Neked persze ez érthetetlen. Én, ismersz, nem vagyok kényes. Ő nem szorult rá, hogy tagadjak s ezzel szítsam a gyanút. Hiszen ha minden igaz volna, akkor is tagadnék. Sőt csak akkor tagadnék. Hát beszéllek. Szerettem, amióta láttam. Aztán bejártam hozzá-

juk s tanítottam a kis fiút... Kedves, vidám, egyszerű és finom urihölgynek láttam ott-hon. Anya volt és csak az. S feszülten figyelte a tanítást s csak én néztem őt. Azt a mesés száját, mely körül annyi rejtelem, annyi költészet és szenvedés idegeskedik. Nem is mertem ránézni, mint földi asszonyra. Aztán egyszer a fiucska beteg volt. S arra kért, hogy lecke helyett hegedűljek neki. Ugy szereti a muzsikát. S én hegedültem, hegedültem s nem tudom, mi lett, nem tudom, mit érzett ő, de én nagyon megmárosodtam a hegedűm szavától s mikor leeresztettem a vonót, bóduló agygyal ráhajoltam és megcsókoltam. — Arcul üt! — gondoltam még, de íme, kezét a hajamon érzem és sóhajtó jajjal még egyszer az ajkához nyomta az enyémet. „Igaz! Szeret?” — kiáltok. Amire csak még egy csók éri az ajkamat s a remek, vonagló száj az enyémben rebegi: „Ha tudná, mennyit szenvedek!” — És ennyi minden. Így sem láttam azóta, soha szerelemről nem beszél, de valahányszor föléje hajlok, sohasem vonja el az ajkát és olvadón, remegőn zaklat: csak beszéljen neki, mennyire szeretem és mondjam el neki sokszor, mit érzek a csókjában, mit álmodom róla ébren és alva s milyen volna az életünk, ha egészen egymásé lennénk. S ha én kérdelem, lázban égve: hát sohasem lesz egészen az enyém, akkor csodálkozva, kérdően néz rajtam végig: hogy gondolom én ezt? S én nem merem meg-

mondani, hogy hogyan gondolom, csak megijedek a vakmerőségemtől s elhallgatok.

Niki báró: Soha ennél soignirozottabb asz szony. Olyan, mint a pezsgő: hideg és vérforraló. Máig sem tudom, hogy szeret-e. Királynő és cseléd. A kezemet csókolja, de jaj nekem, ha egy bizalmas szót kiejtek. És a csókjai! Jobban mondvá a harapásai. Ha az utcán látom, magam sem hiszem el, hogy ő az, aki éjjelkor a palotámba szokott lopózkodni, csukott kocsiában. Ez a szende, finom lilomszál milyen dévaj tud lenni, mihelyt a karamba fogtam! Nincs az a párisi kokott, aki tultenne rajta raffinementben. S emellett a legvidámabb kacagás mellett egyre mondja: meglásd, Niki, egy szép napon arra ébredsz, hogy a legszeretreméltóbb szerető felakasztotta magát az ajtókilincsre. Hát ez is ekszvizit, csak az a boszantó, hogy ilyen szeretőm van s el sem hengegetek vele.

A férj: Az én feleségem! Kilenc évi házasság után is térdre borulva mondanám: Az én feleségem! Mivel érdemeltem ki ezt a kincset? Az Isten jó. De miért kell neki olyan bubánatos életet élnie? Az Isten kegyetlen. Végigsuhog az életemen, mint az áldás, olyan boldogítóan, olyan szomorúan. S emellett mindig derült arcot mutat. Talán nem is boldogtalan. Hiszen én is szomorú vagyok, ha ránézek. Tán önála is úgy van, hogy az igazi boldogság voltaképen mindig szomorú. Ó, maga: Jó volna nem élni!